

Cena nórskeho kníhkupcov pre knihu roka

JØRN LIER HORST

premedia

NA ZIMU ZATVORENÉ

premedia
~

JØRN LIER
HORST
NA ZIMU
ZATVORENÉ

Z nóřčiny preložila Zuzana Demjánová

Edícia LABYRINT, 10. zväzok

Jørn Lier Horst
NA ZIMU ZATVORENÉ

Vinterstengt

Prvé vydanie
www.premedia.sk

Vydavateľstvo Premedia, Bratislava 2015
Grafická úprava textu Izabela Koska
Jazyková redakcia Martin Grbjar
Obálka Martin Mistrík (www.zelenaluka.sk)

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS, 2011
Copyright © Jørn Lier Horst, 2011
All rights reserved
Preklad © Zuzana Demjánová, 2015

ISBN 978-80-8159-200-3

Hmla sa zakrádala od mora v rozptýlených chuchvalcoch. Stlačila sa ako para nad vlhkým asfaltom a kreslila malé glorioly okolo pouličných lúčok.

Ove Bakkerud pridržal volant len jednou rukou. Na krajinu sa spúšťal súmrak.

Mal rád toto obdobie, čas tesne predtým, ako spadne lístie zo stromov. Posledný raz v roku sa vybral na chatu do Stavenu, aby zadebnil okná, vytiahol čln na breh a zavrel ju na zimu. Na to sa tešil celé leto. Tieto dva dni patrili len jemu. Samotná práca mu nezabrala viac ako pár hodín v nedeľu popoludní. Zvyšok víkendu si mohol robiť, čo sa mu zachcelo.

Spomalil, odbočil z hlavnej cesty a pod kolesami mu zaškrípala štrka. Svetlo z predných reflektorov sa zošmyklo po živom plote z šípokových kríkov, ktoré lemovali príjazdovú cestičku až k parkovisku. Na prístrojovej doske svietili číslice 21:37. Vypol motor, vystúpil z auta a nadýchol sa čerstvého slaného morského vzduchu. V dialke búšili do skál vlny, znelo to ako dunenie hromu.

Dážď ustal a zodvihol sa prudký vietor, ktorý rozohnal hmlu. Kužeľ svetla z majáka na Tvisteine sa v pravidelných intervaloch obtieral o pevninu a skalné vyvýšeniny pri brehu, mokré od dažďa, sa zabľušľali, keď na ne dopadol.

Zakrútil sa tuhšie do bundy, vrátil sa do auta a vybral z batožinového priestoru tašky s jedlom. Tešil sa, ako si dá na večeru krvavý biftek a na raňajky volské oko so slaninou. Chlapské jedlo. Vopchal si voľnú ruku do vrečka a ubezpečil sa, že tam má kľúč. Stúpil po štrkovej cestičke k chate. Vyšiel hore kopcom. Pred ním ležalo more. Bola tma, ale on ten výhľad cítil. Napíňal ho zvláštnym pokojom.

Kedysi stála na tomto mieste jednoduchá drevená chata namalovaná na červeno. S rodinou si ju kúpil pred necelými dvadsiatimi rokmi. Nebola zaizolovaná a na niektorých miestach sa do nej zahryzla hniloba. Hneď, ako mal na to prostriedky, ju zbúral a na starých základoch postavil novú.

Kúsok po kúsku si so ženou vytvorili svoj súkromný raj. Od prvej chvíle využíval každú voľnú minútu na stavbu chaty, z ktorej sa stalo miesto, kde sa mohol uvoľniť, vydýchnuť si a vypnúť. Tam neplatili hodiny, čas postupoval vlastným tempom, podriaďoval sa svojvôli počasia a vetra.

Položil tašky na bridlicové dlaždice pred domom a vybral kľúče. Svetlo z majáka sa obtrelo o stenu chaty a opäť zmizlo. Ove Bakkerud zmeravel a zadržal dych. V pravej dlani stisol ešte tuhšie zväzok kľúčov. Vyschlo mu v ústach a po chrbte a zátylku mu prebehol mráz.

Svetelný kužel z majáka sa opäť prešmykol po chate, akoby ho chcel utvrdiť v tom, že skutočne dobre videl. Dvere boli odchylené. Zárubňu ktosi rozštíepil a zámok ležal na zemi.

Poobzeral sa, ale navôkol bola len tma. Z lesnej húštiny začul akýsi zvuk, znelo to ako praskanie vetvičiek. Kdesi v dialke zavyl pes. Potom všetko stíchlo. Len vietor šušťal v suchom lístí a vlny udierali o pobrežie.

Ove Bakkerud vykročil dopredu, chytil dvere a otvoril ich. Zašmátral rukou po stene, našiel vypínač a zažal nad vchodom a v chodbičke svetlo.

S manželkou sa rozprávali o tom, že by sa čosi také mohlo prihodiť. Čítal v novinách o mládencoch, ktorí sa vlámali do chalúp a zrovnali ich obsah so zemou, aj o profesionálnych bandách, čo plienili celé chatové osady a hľadali v nich cenné veci. Napriek tomu mu padlo zaťažko uveriť vlastným očiam. Pripadalo mu to, akoby dom znesvätili, ublížili mu. Ich domu.

Najhoršie to vyzeralo v obývačke. Zásuvky aj skriňa boli dokorán, zlodeji vyhádzali veci na podlahu. Všetko, čo sa dalo predať, zmizlo. Nový televízor s plochou obrazovkou, veža aj cestovné rádio. Zostala po nich len poloprázdna fľaša koňaku.

Naklonil sa a zodvihol loď vo fľaši, ktorá zvyčajne stávala na poličke nad krbom, teraz však ležala na podlahe. Bola puknutá. Dva stožiare na krehkej plachetnici sa zlomili. Spomenul si na hodiny, čo presedel pri starkom a prizeral sa jeho drsným

prstom, ktoré akoby zázrakom pretvorili malé dieliky na skutočnú loď. Na okamih, keď ju vložil do fľašky a potiahol za nitky, aby sa stožiare vzpriamili.

Keď zatelefonoval na políciu a predstavil sa, zatriasol sa mu hlas.

„Kedy ste boli na chate naposledy?“ spýtal sa ho operátor.

„Pred dvomi týždňami.“

„Čiže sa k vám ktosi vlámал niekedy po 19. septembri, však?“

Ove Bakkerud sa pozrel na spúšť, ktorú po sebe zanechali vlamачi. Náhle sa cítil celkom prázdny.

„Neviete, či sa nevlámali aj k niektorému z vašich susedov?“ spýtal sa ho policajt.

„Neviem,“ odvetil Ove Bakkerud a vyzrel z okna. Dole v chate Thomasa Rønningena sa svietilo. „Práve som prišiel.“

„Pošleme vám tam zajtra hliadku, aby si to obzreli,“ pokračoval operátor. „Zatiaľ sa, prosím, ničoho nedotýkajte.“

„Zajtra? Ale...“

„Ozveme sa vám, keď budeme mať voľné auto. Zastihneme vás na tomto čísle?“

Otvoril ústa, že zaprotestuje. Chcel požadovať, aby sa sem polícia okamžite vydala so psami a technikmi, ale z úst sa mu nevydral ani hlások. Prehltol, poďakoval za pomoc a položil.

Kde mal začať? Vstúpil do kuchyne a zodvihol metlu a lopatku. Vtom si spomenul na policajtove slová. Na mieste činu sa nemal ničoho dotýkať. Odložil ich a zastal pri okne. Zahľadel sa na susedovu chatu.

Prekvapovalo ho, že sa v nej svieti. Thomas Rønningen sem na jeseň nechodieval. Každý piatok moderoval veľkú talkšou a bol to zaneprázdnený muž. No i tak si doprial toľko času, aby s nimi v auguste oslávil začiatok ďalšej sezóny jeho programu. Ove Bakkerud vtedy sedel s Rønningenom pri vonkajšom krbe, popíjali koňak a moderátor mu rozprával historiky zo zákulisia, príbehy o tom, čo sa dialo pred, počas a po vysielaní.

Vo veľkých, osvetlených oknách sa mihol tieň. Nebolo vyľúčené, že zloději zašli aj k nemu. Možno tam ešte stále sú.

Rýchlymi krokmi prešiel ku dverám a schmatol baterku, ktorá ležala nedotknutá na svojom zvyčajnom mieste. Možno sa polícia rozhodne prehodnotí svoje priority, keď sa dopyčujú, že vyrabovali aj chatu Thomasa Rønningena.

Cestička k moru sa hadila nepreniknuteľným porastom a pokrútenými nízkymi borovicami s hustými konármi. Baterka osvetľovala hladké korene stromov a okruhliaky, napriek tomu sa však poškriabal o ihličie a halúžky.

Z okien na chate prenikalo svetlo, ale z tejto strany boli príliš vysoko na to, aby mohol nakuknúť dnu.

Posvietil si na okolie domu, potom prešiel ku schodom pri vchodových dverách. Vietor otvoril dvere a buchol s nimi o zábradlie na verande. Zmocnil sa ho prenikavý nepokoj, na zátylku a chrbte mu naskočila husia koža. Uvedomil si, že nemá, čím by sa bránil.

Baterkou zamieril na zárubňu. Všimol si na nej podobné stopy po vlámaní ako na svojej, no čosi bolo predsa len iné.

Na dverách boli krvavé flaky.

2

Bol to dlhý deň.

William Wisting sedel so sklonenou hlavou na pohovke a upieral zrak na kľúč, čo ležal pred ním. Bol pokrytý medenkou, už dlho ho nik nepoužil.

Potom vstal a prešiel sa po obývačke. Vonku prestávalo pršať, malé rednúce kvapky dopadali na okno. Stavernskými ulicami sa posúvalo výjazdové vozidlo. Modré svetlo majáka rytmicky pretínalo tmu a nebolo možné zistiť, či je to policajné auto alebo sanitka. Sledoval ho pohľadom, až kým nezmizlo na Helgeroaaveien. Potom sa obrátil a vytiahol z rohovej skrine fľašu. Podľa toho, čo si prečítal na etikete, bola zo Španielska. Žltým písmom bol na nej napísaný rok 2004. Dostal ju minulú jeseň po prednáške pre Obchodnú komoru, aspoň sa

mu zdalo. Vyzerala draho a iste jej neuškodilo, že si tak dlho uňho poležala. Mal rád víno, no nikdy nemal záujem ani čas na to, aby sa naučil čo-to o rôznych odrodách, výrobcach, vinohradníckych oblastiach, aký druh sa hodí k tomu či onomu jedlu alebo ktoré možno popíjať i osamote. Domnieval sa, že spozná dobré víno po chuti.

„Baron de Oña?“ prečítal nahlas a spýtavo sa zahľadel na ženu sediacu na pohovke.

Suzanne sa usmiala a prikývla. Opätoval jej úsmev. Objavila sa v jeho živote pred dvoma rokmi a zaujala v ňom veľké miesto. Pred týždňom jej vytopilo byt, nuž sa z nich stali spolubývajúci. Nepriznal sa, no páčilo sa mu mať ju v dome.

Vzal so sebou dva poháre a opäť vyzrel von z okna. Nevidel však nič, len zrkadlový odraz vlastnej tváre. Širokého obličaja s drsnými rysmi a tmavými očami. Potom sa obrátil k nemu chrbtom, vrátil sa k pohovke a sadol si k Suzanne.

V televízii sa gauč Thomasa Rønningena zaplňal zaujímavými hosťami. Mali rôzne uhly pohľadu na vec, ktorá sa ich všetkých týkala. Wisting mal rád programy, kde sa ťažké témy odľahčovali štipkou zábavy. Bol mu sympatický i moderátor. Thomas Rønningen oplýval chlapčenským šarmom a v svetle reflektorov dokázal vytvoriť intímnu, osobnú a dôvernú atmosféru. Bol výborným vyšetrovateľom. Hostom kládol vždy dobre formulované a inteligentné otázky a namiesto toho, aby ich pritlačil k stene kritickými poznámkami, vylákal z nich priznanie počas uvoľneného a prirodzene plynúceho rozhovoru.

Suzanne položila poháre na stôl. Vstal, aby jej podal vývrtku. Kým si sadol, vyzrel opäť z okna. Ďalšie výjazdové vozidlo sa pohlo tým istým smerom ako predošlé. Automaticky sa pozrel na hodinky, aby si zapamätal, koľko jej hodín: 22.02.

„Tak teda gratulujem,“ povedala Suzanne a zodvihla pohár, aby jej nalial.

„Ako to myslíš?“

„K chate,“ usmiala sa a kývla na kľúče, čo ležali na stole.

Wisting sa zviezol naspäť na pohovku.

Ráno sa v Osle stretol so strýkom Georgom Wistingom. Spoločne zašli do advokátskej kancelárie.

Strýko Georg mal 78 rokov a väčšinu svojej dospelosti strávil budovaním firmy, ktorá sa špecializovala na energeticky úsporné riešenia. Wisting nikdy celkom nepochopil, čo to zahŕňa, vedel však, že strýko vyvinul patentované zariadenie na dezinfekciu a čistenie vody a vzduchu.

Strýko Georg považoval za svoje životné poslanie stavať sa na odpor všetkému, čo bolo etablované a zavedené, navyše mal vrodenú averziu voči daniam a poplatkom. Vyústilo to do niekoľkých okružných jász po inštitúciách právneho aparátu a skončilo vyrubením úroku z omeškania a podmienkou.

S advokátom sa šli porozprávať o Georgovej poslednej vôli. Strýko nechcel, aby štát po jeho smrti čokoľvek získal. Za žiadanú cenu. Právnik sa špecializoval na dedičské konania a dal dokopy dômyselný plán, ako naložiť po starcovej smrti s jeho majetkom.

Pokiaľ šlo o Wistinga, stal sa vlastníkom chaty vo Værvågene, neďaleko dediny Helgeroa, a to za takú nízku cenu, akú len právny systém pripúšťal. Základ dedičskej dane sa tak scvrkol na minimum.

Teraz bol blahobytný muž. Nešlo však o to. Peniaze neboli preňho problém. Zarábala pomerne slušne, a zároveň mu jeho zamestnanie neposkytovalo dostatočný čas na akési míňanie. A potom tu boli aj iné peniaze. Ingridine. On a ich deti dostali miliónové odškodné, keď pred štyrmi rokmi umrela v Afrike, kde pracovala z poverenia Nórskej agentúry pre spoluprácu s rozvojovými krajinami. Ešte stále ležali na účte a každým mesiacom sa táto suma zvyšovala. Neodvažoval sa ich ani dotknúť.

Spomínal si na časy, keď boli čerstvo zosobášení a Ingrid bola tehotná s dvojičkami. Účty sa vršili jeden na druhý. Stávalo sa, že museli pozbierať zálohované fľaše a keď sa blížil koniec mesiaca a v banke im ostávalo už len pár korún, žili z peňazí, čo za ne utŕžili. Teraz sa už na ceny pri nakupovaní v potravinách nepozeral.

Advokát sa ponúkol, že mu skontroluje súkromné hospodárenie a naplánuje, ako sa vyhne vysokému daňovému zaťaženiu. Wisting odmietol.

Ludia na obrazovke sa čomusi zasmiali.

„Závidím takým ľuďom,“ povedala Suzanne a ukázala na televízor.

Wisting prikývol, hoci nevedel, akých ľudí má na mysli. Páčilo sa mu, že len tak sedia spolu na pohovke.

„Takým, čo robia len to, na čo majú chuť,“ pokračovala. „Odvážia sa zariskovať. Skončiť so všetkým zaužívaným a dôverne známym a namiesto toho sa pustia do čohosi nového a zaujímavého. Takým ako Sigrid Heddalová.“

Wisting sa zahľadel na obrazovku. Akási žena, približne päťdesiatročná, náruživito rozprávala o čomsi, čomu vravela Safe Horizon.

Suzanne sa naňho pozrela. „Len si pomysli, má vyše päťdesiat rokov, vykašľala sa na teplé miesto projektovej manažérky a odcestovala do Addis Abeby, aby pracovala ako dobrovoľníčka so sirotami. Tomu teda vravím odvaha.“

Wisting pritakal. Mal rád túto Suzanninu stránku.

„Aj Tommy je ten typ človeka.“

Rozprávala o Lininom priateľovi. Pred rokom sa Tommy Kvanter vzdal miesta lodného stewarda, predal byt a nastáhoval sa k Wistingovej dcére. Peniaze investoval do reštaurácie, ktorú si v Osle kúpili spolu s niekoľkými kamarátmi. Wisting súhlasil s tým, že Tommy je rojko. Nebola to však vlastnosť, ktorú by si nadovšetko cenil.

Keď odišiel od advokáta, najedli sa so Suzanne a Line v Tommyho reštaurácii. Wisting tam bol po prvý raz a pochopil, že ide o čosi viac ako len o miesto, kde sa človek môže najesť. Shazam Station fungovala na troch poschodiach, v pivnici bol nočný klub, na prízemí kaviareň s barom a na prvom poschodí reštaurácia.

Tommy zodpovedal za kuchyňu a reštauráciu. Nemohol sa uvoľniť, aby s nimi posedel, ale postaral sa o to, aby im

naservírovali obed so štyrmi chodmi. Wistingovi chutilo, ale nešlo o to. Kde boli všetci tí hostia, ktorí by v rušné piatkové popoludnie mali sedieť pri stoloch? Len zopár ich bolo obsadených a zdalo sa mu, že čašníci nemajú čo robiť. Ak sa to stávalo každý deň, Tommy svoje peniaze nikdy neuvidí.

Nechápal celkom, čo jeho dcéra na Tommym vidí. Aj Wisting uznával, že je šarmantný, ale jednoducho sa naňho nedalo spoľahnúť. Nešlo o to, že mal v registri zápis pre drogy, ani o to, že vedel byť tvrdohlavý a egoistický. Len naňho nepôsobil ako muž, na ktorého by mala dcéra stavať svoju budúcnosť.

Zopár ráz premýšľal, či jeho pochybnosti neprameňa len z toho, že Line je jeho dcéra, ale nie. A naposledy, keď ich spolu videl, sa mu zdalo, že i Line si začala všímať Tommyho slabšie stránky. Neustále ju rozčuľovalo čosi, čo povedal alebo spravil a Wistinga tešilo, že už nie je voči nemu celkom nekritická.

„Ak sa človek neodváži vyskúšať niečo nové, nemôže ani rátať s tým, že niečo dokáže,“ vyhlásila Suzanne. „A čo vlastne stratí? Veľa ráz sa možno pomýliť, ale človek sa aspoň podučí. Všetky skúsenosti sú cenné. Dobré i zlé.“

Ktoréhosi z hostí sa moderátor spýtal čosi, na čo nevedel hneď odpovedať. V obývačke sa rozhostilo ticho a Wisting počul, ako kdesi v diaľke zavýja siréna.

Zodvihol pohár zo stola, sedel a držal ho v rukách.

„Vieš si predstaviť, že by si si otvorila reštauráciu?“ spýtal sa jej.

„Áno,“ odvetila prekvapene a usmiala sa naňho. „Nie reštauráciu, ale azda malú kaviarničku. Život je prikrátky na to, aby som zostala tam, kde som teraz. Odchádzať každé ráno do kancelárie. Porady, rozpočty, škrtky, projekty.“

Suzanne vyštudovala pedagogiku a pracovala ako sociálna pracovníčka. Pracovala s mladými žiadateľmi o azyl. Posledné roky sa však do jej pracovnej náplne dostávalo čoraz viac administratívy a už len sedávala v kancelárii, a vôbec neprichádzala do kontaktu s tými, ktorým túžila pomáhať.

„Ako by sa volala?“ spýtal sa a položil pohár na stôl, bez toho, aby si odpil.

„O čom vravíš?“

„Ak si snívala o tom, že si otvoríš kaviareň, iste si premýšľala aj o názve.“

Pokrútila hlavou.

„Azda to bude čosi iné ako Shazam Station, však?“

Usmiala sa.

„Vlastne je to celkom zábavné meno.“

„Myslíš?“

„Shazam je zaklínadlo. Je to perzské slovo. Sezam po nórsky. Sezam, sezam.“

„Sezam Station?“

Zasmiala sa. Okolo úst a oči sa jej rozprestrela jemná sieť vrások a preplietli sa na lícach a spánkoch do seba. V hnedých očiach sa zablysko svetlo sviečok, čo stáli na stole. Jej pohľad bol vďaka tomu zvláštny a žiarivý.

Wisting sa načiahol po pohári s vínom, keď v tej chvíli zazvonil telefón. Na displeji zasvietilo slovo OPERA, interná skratka policajnej operačnej centrály.

Zodvihol to. Operátor sa predstavil rovnako stručne ako Wisting.

„V Guslande sa vlámali do niekoľkých chat.“

Wisting mlčal. Vedel, že to nie je všetko.

„V jednej z nich našli mŕtveho muža.“

3

William Wisting zabuchol za sebou dvere na aute a zatiahol si šnúрку na kapucni.

Na nevelkom parkovisku stáli dva policajné vozy, sanitka a civilné auto.

Bol chladný večer. Keď vydýchol, pred tvárou sa mu zjavil obláčik pary. Z diaľky k nemu doliehal hukot vln. Vlhký

vietor od mora sa vkrádal na pevninu a prinášal drobné zrníčka soli.

Prešiel ku koncu parkoviska, kde sa v húštine začínala lesná cestička. Po päťdesiatich metroch sa pred ním otvoril výhľad na pobrežie. Vyhladené skalné vyvýšeniny splývali s čiernym morom. Svetlo z majáku na jednom z ostrovov sa obtrelo o pevninu a nepokojná hladina sa zatrblietala.

Celkom dole pri brehu si všimol obrisy chaty. Z okien prenikalo slabé svetlo. Neďaleko nej sa v tme zablykli kužele bateriek. Potom začul zvuk generátora a predná časť chaty sa náhle kúpala v svetle. Videl červeno-biele pásy, ktoré ohraňovali miesto a skrúcali sa vo vetre. Od reflexných pásov na policajných uniformách sa odrážalo svetlo. Začul tlmené hlasy z vysieláčiek, telefonáty a tiché rozhovory. Všade navôkol bola bezhviezdna chladná jesenná tma.

Wisting sklonil hlavu, vtiahol ju medzi pleciami, aby sa chránil pred vetrom, a pokračoval v ceste. Nespočetne veľakrát ho zavolali do terénu k podobným prípadom. No i tak sa pohľad na miesto činu preňho nikdy nestal rutinou. Nenadobudol imunitu zoči-voči mŕtvym ľuďom, bezodnému zúfalstvu pozostalých. Príčasťo bol svedkom výsledkov nezmyselného násillia, ktoré bolo čoraz brutálnejšie a nemilosrdnejšie. Takéto myšlienky sa mu vynárali v hlave a zmocňovala sa ho clivota a podráždenosť, uzatváral sa do seba.

Na ceste k miestu činu sa stretol so sanitármi. Kráčali oproti nemu s prázdnyimi rukami. Tvárili sa vážne a pozdravili sa navzájom len krátkym kývnutím hlavou.

Policajt, ktorého poverili operatívnym vedením zásahu, zodvihol pásku a vpustil ho. Dvere do chaty boli dokorán. Časť zárubne ktosi rozštíepil. Hneď od vchodu zbadal nohy mŕtveho. Veľké topánky s hrudami hlíny na podrážkach.

Stručne ho zorientovali, vlastne sa však nedozvedel nič nové, len to, čo mu povedali pred dvadsiatimi piatimi minútami.

Espen Mortensen dorazil pred ním. Mladý forenzný technik sa práve chystal obliecť do bieleho overalu.

„Chceš ísť so mnou dnu?“ spýtal sa ho.

Wisting prikývol, sklonil sa a ešte predtým, ako za ním vykročil po schodoch, si natiahol na topánky návleky.

Náčinie, s ktorým sa lupiči vlámali dnu, zanechalo zreteľné stopy okolo zámku. Rozštiepené drevo sa ježilo do strán a dokonca z neho riadny kus vytrhli. Na kamenných schodoch si všimol veľké kvapky krvi. Na dverách bolo niekoľko krvavých fľakov, akoby sa o ne ktosi oprel zakrvavenou rukou.

Espen Mortensen spravil zopár záberov, až potom pokračoval ďalej. Wisting ho nasledoval do úzkej chodbičky. Policajt, ktorý ho vpustil dnu, ostal stáť vonku.

Obeťou bol muž. Ležal na bruchu v čudne pokrútenej polohe. Jednu ruku mal pod telom, druhú vystretú pri boku. Hrubá, čierna rukavica presiakla krvou. Špinavé topánky mu siahali takmer po kolená. Aj sveter a lyžiarska maska na tvári boli čierne.

Wisting prešiel okolo neho.

Pod telom sa rozlievala mláka krvi a vpíjala sa do drevenej podlahy. Musel robiť dlhé kroky, aby do nej nevstúpil.

Muž mal hlavu obrátenú nabok, čiapka, ktorá mu zakrývala tvár, bola približne uprostred čela roztrhnutá. Bledé kúsky kože ovisali do strán a z otvorenej rany trčali úlomky lebky.

Vonku prenikavo zaštekala policajný pes, nevedel sa dočkať, kedy sa pustí po stope. Wisting sa prikrčil a položil si dlane na kolená.

Cez malé otvory v maske videl doširoka otvorené oči a vypúlené bruhy. Pery mal napäté, akoby ešte stále lupal po dychu.

Wisting čupel a asi minútu pozoroval mŕtveho, potom sa vzpriamil a poobzeral sa. Krv ostriekala drevom obložené steny a vytvorila na nich abstraktné vzorce. Na niekoľkých miestach si všimol krvavý odtlačok dlane, podobný bol i na dverách. Predpokladal, že muž sa o ne oprel predtým, ako sa zrútil na zem.

Z mláky na podlahe viedli k dverám krvavé stopy. Ten, kto ich spravil, stúpil do krvi a potom utiekol preč.

„Kto ho našiel?“ zakričal Wisting policajtovi, čo stál pri schodoch.

„Sused,“ vysvetlil mu a ukázal prstom na chatu vyššie. „Aj k nemu sa niekto vlámal.“

„Bol vnútri?“

Policajt v uniforme pokrútil hlavou.

„Dostal sa len ku schodom.“

Wisting mlčal a pokúšal sa vytvoriť si celistvý dojem. Súčasne si všímal detaily, ktoré mohli byť pri ďalšom vyšetrovaní rozhodujúce.

Zvyčajne sa mu to darilo. Prvý dojem z miesta činu mohol často spolu s dlhoročnými vyšetrovateľskými skúsenosťami prispieť k náčrtu rámcovej teórie.

Miesto činu bolo ako umelecké dielo. Každá maličkosť na obraze, od jednotlivých ťahov štetcom ku konečnému dielu, prezrádzala, kto ho namaloval.

Prechádzal pohľadom po osvetlenej obývačke. Chata bola štýlovo zariadená, nábytok v čistých a svetlých farbách bol sčasti moderný, sčasti starožitný a pekne spolu ladil.

Vlamsi po sebe zanechali zreteľné stopy. Zásuvky a skriňa boli otvorené. Z nízkeho stolíka v kúte zobrali televízor, ostali po ňom len káble. Na stene si všimol bledé miesta tam, kde kedysi viseli obrazy.

Wisting opäť pozrel na mŕtveho, povzdychol si a pokrútil rezignovane hlavou. Čosi mu na tom nesedelo, nevedel však presne definovať, čo to bolo.

„Našli ste nejaké zbrane?“

Espen Morten pokrútil hlavou a opýtal sa to isté policajta, čo stál pred chatou.

„Psovodi práve po nich pátrajú,“ vysvetlil im.

„A čo vlamačské náčinie?“ ukázal Wisting na zničenú zárubňu.

Mortensen pokrútil hlavou.

„Mohlo byť súčasne vražednou zbraňou,“ uvažoval nahlas. „Súdny lekár nám o tom iste povie viac, ale podľa mňa to vyzerá na úder ostrým predmetom. Napríklad páčidlom.“

„Nemyslíš si, že patril k vlamačom?“ spýtal sa Wisting a ukázal na muža s lyžiarskou maskou, čo ležal medzi nimi.

„Azda ho ktosi prekvapil a páčidlo mu vzal.“

Wisting pokrútil pochybovačne hlavou. Nič nenaznačovalo tomu, že sa tu odohral zápas, ktorý sa skončil smrteľným úderom. Malé maľby viseli úhľadne na stene. Pri dverách ležali tenisky, pekne poukladané jedna vedľa druhej. Na háčikoch viseli vedľa seba dve vetrovky. Ani v iných častiach domu si Wisting nevšimol to, čo videl už nespočetne veľakrát po podobných vlámačkách.

„A kde je lup?“ spýtal sa a vošiel hlbšie do luxusnej chaty.

„Možno sa vrátil a chystal sa na druhú rundu?“ nadhodil policajt, ktorý stál ešte stále vonku pred chatou. „Chcel si odnieť viac.“

„Je to možné,“ zamrmlal Wisting zamyslene. „Komu vlastne chata patrí?“

„Nik ti to nepovedal? Thomasovi Rønningenovi.“

„Tomu televíznemu moderátorovi?“ spýtal sa Wisting a zahľadel sa na mŕtvolu.

Espen Mortensen pritakal.

4

Wisting prenechal miesto činu Mortensenovi a vyšiel pred chatu. Opäť sa rozpršalo. Zo striešky policajnej čiapky muža, ktorý operatívne zodpovedal za miesto činu, stekali kvapky.

„Ešte do ktorých chát sa ktosi vlámal?“ spýtal sa ho Wisting.

Policajt sa obrátil a ukázal prstom na chatu, čo stála trochu vyššie na sever od nich. Na pozadí tmavej oblohy sa nejasne črtali jej obrysy, Wisting videl, že v oknách sa svieti. Na kopci stál stožiar a na ňom vo vetre trepotala vlajka.

„Chatár sa volá Ove Bakkerud. To on nám zavolať. Pred hodinou sem dorazil z Osla a zistil, že sa mu ktosi vlámal do chaty. Potom zabehol dole k susednej chate, aby zistil, či je tam všetko v poriadku a našiel telo.“